

De islamiske staters hykleri

»Kampen mod blasfemi og religionskritik har været en integreret del af toneangivende muslimske regerings dagsorden i årtier, både nationalt og internationalt. Dermed har de selv næret den ekstremisme, som resulterede i terroren i Paris.«

Protester uden for Saudi Arabiens ambassade i Washington D.C. mod dommen mod den religionskritiske blogger, Raef Badawi. Foto: Scanpix

KRONIK

Fredag d. 16. januar 2015, kl. 17.00

[Del denne artikel](#)

Heini í Skorini, ph.d.-studerende, freelance journalist og medlem af netværket Fri Debat

I 1925 publicerede den store engelske morgenavis, The Star, en satiretegning af den legendariske engelske cricket-stjerne, Jack Hobbs. Sir David Low tegnede tegningen med underteksten »et galleri af de vigtigste historiske celebrities«. Sammen med historiske personligheder som Julius Cæsar, Columbus, Charles Chaplin, profeten Muhammed og Adam i Edens Have står en overdimensioneret Jack Hobbs i midten, mens de langt mindre sidemænd ser op på cricket-stjernen med stor fascination. Jack Hobbs var den største!

Satiretegningen blev en kæmpe succes i den britiske offentlighed, men alle var ikke så begejstrede. The Star modtog voldsomme protester fra muslimske organisationer for at have afbildet profeten, og to uger senere eskalerede sagen i Calcutta i den britiske koloni, Indien, med massedemonstrationer og politiske krisemøder. Calcutta-korrespondenten for en anden britisk avis, Morning Post, rapporterede således om begivenhederne: »What was obviously intended as a harmless joke has convulsed many Moslems into speechless rage (...) When a picture of the Prophet appears in a cartoon, no explanation will suffice.«

Læs også: [Skuespiller idømt 26 års fængsel for blasfemi](#)

Knap 90 år senere må man konkludere som prædikerer, at der ikke er så meget nyt under Solen. Det afskyelige terrorangreb i Paris er en skelsættende begivenhed i den globale kamp om ytringsfrihedens grænser. Men selv om attentatet i Frankrig er unikt i omfang og udførelse, er det en forlængelse af andre planlagte eller udførte attentater på vestlig jord mod mennesker og aktører, hvis dødssynd er, at de har ytret sig kritisk om andres hellige dogmer. Fra Salman Rushdie og Theo van Gogh til Ayaan Hirsi Ali, Geert Wilders, Kurt Westergaard, Lars Hedegaard, Lars Vilks og en række andre redaktører og publicister, som har udfordret religiøse doktriner, heriblandt Jyllands-Posten, hvis redaktion ville have oplevet det samme blodbad, hvis PET ikke havde opdaget og standset de planlagte angreb.

Selv om den islamistiske terrorisme i Paris også i den muslimske verden har vakt bred fordømmelse, skal man ikke glemme, at kampen mod blasfemi og religionskritik har været en integreret del af de toneangivende muslimske regerings dagsorden i årtier, ikke mindst i FN, hvor kampen for en ny international blasfemiparagraf har formet dagsordenen i FNs menneskerettighedsråd.

Læs også: [Religiøse ledere kræver tegnere hængt](#)

Og det var måske skæbnens tragiske ironi, at Saudi Arabien fordømte terroren i Paris samtidig med, at saudiske myndigheder har dømt den 31-årige religionskritiske blogger Reif Badawi til 1.000 piskeslag og en bøde på en million dollars for blasfemi og frafald. 50 piskeslag efter hver fredagsbøn engang om ugen. At skyde en satiretegner i Paris og at piske en ung blogger hjemme i Saudi Arabien er jo to vidt forskellige ting, ikke?

I sidste uge fordømte paraplyorganisationen for verdens 57 muslimske lande, Organization of Islamic Cooperation (OIC), også angrebet i Paris. Men fordømmelsen havde ikke meget at sige om ytringsfriheden som sådan. Måske fordi den saudiske generalsekretær for OIC, Iyad Madani, er en langvarig fortaler for drakoniske blasfemiparagraffer, og måske også fordi blasfemiske ytringer er en alvorlig kriminel handling i de allerfleste af OICs 57 medlemsstater og kan udløse bøder, fængsel, tortur, landflygtighed eller dødsdom.

Da Charlie Hebdo i 2011 publicerede en særudgave om profeten Muhammed, udtalte OIC, at »disse krænkende tegninger er en afskyelig handling opildnende til had og et misbrug af ytringsfriheden (...) udgiverne og redaktørerne hos Charlie Hebdo Magasin må tage det fulde ansvar for deres tilskyndelse til religiøs intolerance.« Sød musik for en salafistisk terrorist, som gerne vil finde et påskud for at hævne sin profet.

Ifølge OICs egne resolutioner kan kampen mod religionskritikken spores helt tilbage til 1981, og efter Khomeinis fatwa mod Salman Rushdie i 1989 formulerede OIC for første gang et krav om en ny international konvention, der skulle sikre respekten for religiøse, hellige værdier. Alt sammen i tråd med OICs egen menneskerettighedskonvention, Kairo-Deklarationen fra 1990, som stadfæster i artikel 22, at ytringsfriheden til enhver tid er underlagt sharia-lovgivningen. I 1999 lancerede OIC sin første resolution i FN-regi, der fordømmer krænkelse af religioner («Defamation of Religions»). Trods vestlig kritik blev resolutionen vedtaget helt frem til 2010 med støtte fra Rusland, Kina og flere afrikanske samt katolske lande i Sydamerika. OICs erklærede ambition har hele tiden været at implementere et bindende juridisk instrument i international lov, der kriminaliserer såkaldte krænkende ytringer, nøjagtig som blasfemi og apostasi (frafald) udløser så strenge domme på hjemmefronten. Enten ved konkrete tekstændringer eller ved at genfortolke allerede gældende international lov.

Læs også: [Vreden må ikke rettes mod Europas muslimer](#)

Flere eksperter påpeger OICs interne uenigheder, hvor moderate lande som Marokko, Indonesien, Malaysia og Tyrkiet står over for konservative hardlinere som Pakistan, Saudi Arabien og Iran. Det er fuldstændig korrekt, at OICs historie fra organisationens stiftelse i 1969 har været præget af dybe uenigheder og bitter geopolitisk rivalisering. Men i forhold til den internationale kamp for at kriminalisere religionskritik er det forbløffende svært at finde interne, værdipolitiske uenigheder. Det er også tankevækkende, at konservative lande som Pakistan har ført sagen i FN på vegne af OIC.

I 2011 jublede vestlige menneskerettighedsaktivister, da den fordømte resolution blev afløst af en anden resolution (16/18), hvis sprogbrug minder mere om vestlig lovgivning imod hatespeech. Men de efterfølgende diplomatiske møder om

implementeringen af resolutionen – den såkaldte Istanbul-proces – har afsløret, at de gamle skillelinjer stadig er intakte. Og for at gøre det hele endnu værre underskrev EUs udenrigschef Catherine Ashton i 2012 en fælleserklæring sammen med OIC og Den Arabiske Liga, der understreger behovet for at »respektere alle profeter«. Det mindede næsten om Tøger Seidenfadens bizarre undskyldning til Muhammeds krænkede efterkommere i London i 2010. Samme mand som i sin tid leverede et principfast forsvar for Salman Rushdie.

Angrebet i Paris paralyserer det frie samfund, for de fleste af os ønsker at leve frem for at blive myrdet for en ytring. Alverdens redaktører og publicister erkender åbent, at man ikke tør printe potentielt krænkende materiale, ikke fordi man ikke har alverdens journalistiske argumenter for at gøre det, men fordi man ikke tør. Vold virker. Og dermed er ytringsfriheden allerede indskrænket.

Angrebet vil sandsynligvis også give europæiske nationalistere endnu mere medvind, og xenofobiske kræfter har fået nye årsager til at angribe moskeer og kollektivt dæmonisere de mange muslimer, som også står på demokratiets side. Resultatet vil være en yderligere polarisering på bekostning af de klassiske, liberale frihedsidealer.

Selv om metoderne er forskellige, så er OICs lange kamp mod blasfemiske ytringer med til at nære den ekstremistiske tankegang, som resulterede i terroren i Paris. De muslimske stater har selv stået i spidsen for en politik, der dæmoniserer religionskritiske ytringer i islams navn og legitimerer retlige og fysiske indgreb mod egne borgere. Salafistiske terrorister tog skridtet videre i Paris, ligesom de også har forsøgt flere gange i Danmark.

Derfor er det himmelråbende hykleri, når disse selvsamme stater nu fordømmer terroren i Paris og bedyrer, at terroristerne kun er nogle ganske få, isolerede individer. Hvis de muslimske stater i OIC vil distancere sig selv og den islamiske

religion fra angrebet, og hvis de virkelig vil komme den trængte muslimske minoritet i Europa til undsætning, må de tage afstand fra den internationale kampagne mod religionskritik og holde op med at retsforfølge og straffe sine egne borgere for at tænke frit og ytre sig frit. Islamismens primære ofre er således først og fremmest frihedshungrende borgere i den muslimske verden.

Læs også: [Egypten og Tyrkiet angriber Charlie Hebdo](#)

Under tumulterne i Calcutta i 1925 var der ingen dødsopfre. Ingen fatwa blev udstedt. Og avisen The Star var ikke nødt til at investere oceaner af penge i nye sikkerhedsforanstaltninger. Det kan man desværre ikke sige om dagens aviser. Ytringsfriheden er under pres, og en stor og smuk demonstration i Paris er ikke nok. Det kræver en stålsat respons. Det kræver, at alverdens redaktører, publicister, forfattere og kunstnere nægter at give efter. Det kræver dybt ubehagelige beslutninger. Men det kan også redde det frie samfund, som historisk set er en kort undtagelsestilstand, og som meget nemt kan rives ned igen.